

El centenari de Ricard Viladesau

El compositor autor de «Girona m'enamora» va néixer a Calonge el 18 de gener de l'any 1918

Josep Pla i Ricard Viladesau.

De ben petit ja té inclinació per la música. Amb unes canyes es construï, ell mateix, una espècie de faristol, al qual hi col·locava papers de diari com si fossin partícels i amb canó d'una canya simulava que ell tocava.

Als 5 anys, Ricard Viladesau començà a aprendre solfeig i cantava al cor del poble als 7 anys. En una botiga del poble denominada «Cal Casimiro» que venien una mica de tot, dies abans de Reis hi havia una exposició de joguines i al demanar-li que volia, digué que un petit piano que hi havia a l'establiment. Els Reis, magnànims, li portaren. Al cap de poc el seu pare li comprà un violí.

Infant, encara, entrà a cantar al cor de l'església de Sant Martí de Calonge, i començà a aprendre música amb els bardissencs Josep Gumà, Josep Mercader (taper i músic de cornetí) i Rafael Colom (fuster i músic). Amb 12 anys va començar a tocar el flabiol, i als catorze la tenora, a la cobla La Principal de Calonge, d'on va passar a la cobla-orquestra Guíxols de Sant Feliu (1934-1936), quan els diumenges tocaven a Sant Feliu, ell es quedava i l'endemà amb el tren anava fins a Cassà de la Selva on rebia lliçons del tenora de Josep Coll. A la Guerra Civil, es va incorporar a una banda de música de la CNT. A la fi de la guerra es trobava a Ciudad Real. Un vespre tocaren L'Himno de Riego i l'endemà el Cara el sol...

Quan tornà de la guerra s'incorporà a La Principal de Palafrugell, per poc temps, però: el servei militar el portà primer a Galícia, per després acabar tocant a la banda de la 42a divisió, a Girona. Després d'una curta estada a la cobla As d'Anglès, seria un dels fundadors de la cobla-orquestra Caravana, que impulsà entre els anys 1942 i 1949.

La baixa de Ferran Rigau propicià que s'incorporés a La Principal de la Bisbal, dirigida per en Conrad Saló. Era l'any 1950 i en formaria part fins al carnaval del 1970. A aquesta cobla, en Viladesau va ser-ne el solista indiscutible de la tenora, en un moment on també va coincidir amb el «Moreno» (Josep Puig) al fiscorn i l'Àngel Pont al tible. Quan la Bisbal tenia formació d'orquestra, en Viladesau tocava el saxòfon, la viola i el violí. En aquell moment era considerat el millor tenora de Catalunya, i era l'únic capaç d'interpretar determinades obligades de tenora, com ara la seva pròpia composició Sa Roncadora. El 1970 plegà de la Bisbal. Si només hagués de tocar sardanes hi hagués seguit, però, ens deia, al ball, a la nit amb el saxo i aquell llum vermell a la cara...

En els anys d'estada a la Bisbal, malgrat tocar en una de la primeres orquestres del país, era just arribar a fi de mes i féu d'agent d'assegurances.

El 1970 marxà a viure a Barcelona, on entrà l'Orquestra Simfònica Ciutat de Barcelona, com a viola titular i tenora ocasional, fins a jubilar-s'hi al cap de quinze anys. Continua impartint a la seva nova ciutat i a Girona les classes de tenora i tible que havia començat a fer a la Bisbal i a Girona, tingué més de dos-cents alumnes i les complementà amb la publicació del Mètode per a tenora. Passà els últims anys de la seva vida a Llafranc i morí el 25 de gener de 2005, d'una afecció cardíaca la Clínica Sant Jordi de Barcelona.

Pau Casals, quan era a l'exili, va tenir oportunitat de sentir La Principal de la Bisbal en diverses ocasions. Segons explicava el mateix Viladesau : «Un dia tocàvem al Palmarium de Perpinyà, ens vingué a escoltar i li demanarem que ens enviés algunes fotografies. A mi, me'n va enviar una que guardo molt ben guardada amb la dedicatòria 'A Ricard Viladesau, Príncep de la Tenora, amb l'afecte i admiració de Pau Casals'. Això és un passaport mundial, a mi em va arribar a l'ànima».

Ha estat un dels compositors més interessants en la història de la sardana, amb 244 composicions, algunes de gran èxit i premiades en concursos musicals, com ara Arenys de Munt o Colometa, Alt Empordà, Girona 1808, Oca amb naps. N'hi ha una seixantena que són obligades per a un o altre instrument de la cobla (no se'n va descuidar cap, i hi ha nombroses combinacions de dos instruments solistes: tenora i tible, tenora i fiscorn són les més corrents). També tingué i té un gran ressò la seva sardana Girona m'enamora, tant en la versió cantada com en la purament instrumental.

Algunes de les seves sardanes tenen lletra, moltes del seu amic de Palafrugell, Josep Martí Clarà «Bepes».

A banda de la sardana, la seva obra compositora compregué un gran nombre d'havaneres, ballables (boleros, valsets, fox), i fins i tot cançons de bressol. Entre els intèrprets que les divulgaren es poden destacar les versions que Jorge Sepúlveda i Bonet de San Pedro van fer d' Enamorado del mar, Gondolero de amor i El mar y tú.

Entre els diversos reconeixements que va rebre, es pot destacar el carrer dedicada que té a Girona, així com els de Palafrugell, Mont-ras i Platja d'Aro. Rebé la Creu de Sant Jordi de la Generalitat [<http://www.diaridegirona.cat/tags/generalitat-de-catalunya.html>], atorgada l'any 1991, la medalla al mèrit sardanista de l'OBP, el 1971 i l'ajuntament de Calonge el nomenà Fill Predilecte el 2000.

El 2006, Ricard Viladesau donà diversos instruments i altres objectes de la seva propietat a l'ajuntament de Girona [<http://www.diaridegirona.cat/tags/ajuntament-de-girona.html>], que els acabà exposant a la Sala de la Sardana del Museu d'Història de Girona; posteriorment, i ja traspasat el compositor, la seva vídua féu donació de part del seu arxiu documental a l'ajuntament de Calonge el 2009. També el Museu de la Mediterrània, guarda un fons dedicat a l'artista, de la cobla-orquestra Caravana.

Potser la sardana que ha tingut més èxit és Girona m'enamora, estrenada en el Concert de Sant Narcís, el 1989, al Teatre Municipal de Girona.

Adeu a Ramon Oliveras

La setmana passada morí Ramon Oliveras Blanch a l'edat de 85 anys. Procedia d'una família de músics, oriünda de Tortellà, el seu pare Narcís, també fou un notable compositor. Deixà la població garrotxina, als anys 30 es traslladà a Sant Joan de les Abadesses, on el 1932 hi nasqué en Ramon, el seu germà més gran en Mateu havia nascut a Tortellà i també fou músic i compositor.

Ramon, rebé els seus primers estudis del seu pare que aleshores tocava a l'orquestra el Serratins de Ramon Serrat. Ja a l'any 1947 entra a la cobla orquestra que dirigia el seu pare, hi interpretava fiscorn, trombó de vares i violí, però el 1954 per problemes de salut deixà l'activitat d'instrumentista. Molt interessat en el violí, en construí un amb el qual obtingué un so millor que el que tenia el seu pare. Treballà intensament en aquest aspecte de la construcció de violins i el principals rotatius barcelonins s'interessaren pel tema que arribà, també, a coneixement de Joan Manén, Xavier Turull, Xavier Cugat i Gonzal Comellas. Fins i tot el canal 13 de la televisió mexicana i TV espanyola es feren ressò del perfeccionament aconseguit. Durant 25 anys fou el director musical del ball de pabordes de Sant Joan de les Abadesses.

Com a compositor de sardanes anotem: La Verge de Fàtima, Pastors a Betlem, Monestir en Festa, Colla Ramon Serrat, Alegria d'homenatge, Maria del Carme, Un santjoaní a Mèxic. També fou l'autor d' Homenatge al Pelós.

Els últims anys de la seva vida, ja malat els passà a Olot.

Disc de sardanes de

Tossa

Aquest passat 1 de gener, tal i com havien comunicat, l'Agrupació Sardanista Tossenca ha presentat un nou disc, el 6è volum de Sardanes de Tossa, en el marc del concert de cap d'any celebrat al cinema Montserrat. La part musical va a càrrec de la cobla La Principal de la Bisbal i conté 16 sardanes estrenades entre 1993 i aquest mateix 2018.

Aquest 6è volum segueix l'esperit dels precedents, amb la recopilació de sardanes estrenades dedicades a persones de la població, a l'Aplec o a la mateixa vila. Així, al disc s'hi troben títols com La Rosa del castell vell, de Lluís Duran; Vigília d'aplec, de Josep Cassú; L'avi Tito i la petita Neus, de Sígrfid Galbany; Salaborr d'aplec, de Xavier Forcada o Ofrena a Tossa, d'Antoni Mas Bou. Els discs valen 12 ?.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/fets-gent/2018/01/12/centenari-ricard-viladesau/889556.html?utm_source=rss